

גד א מוי פ"ג מהל' אשות
הל"י טו"ע"ע אר"ע ק"י לא
קט"ז:
גה ב ג מוי טו"ע"ע סס:
גו ד מוי פ"ג מהל' אשות
הל"יה סג עש"ן מה
טו"ע"ע סס עט"ז א:

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה וכן יוסף וכו'
בשטר ותמנים ל"ל ותמנת חוב
נמקט:

תוס' ר"י הזקן

פסקא למילתיה. והואיל ואמר
הצי פרוטה לא כלום הוא.
מונה והולך [הוא] היה
ליה כאלו אמר התקשי לי
בפרוטה ויגלה חציך בחצי
פרוטה וחציך בחצי פרוטה.
הציך בפרוטה מהו. עד כי
טעם מונה והולך שייך טפי
כשמחלק כל החשבון ויתר
מכשכונל האחד ומחלק כי
הכא בעל מחלק הפרוטה
אלא האשה. ומסיק דאף כה"ג
אמרין מונה והולך הוא,
הואיל ועבדי תרי דבורי לחלק
האשה ורצה שהקדושין
יחולו יחד. כל ביומיה
מונה והולך. שהקדושין יחולו
היום. שתי חציין בפרוטה.
הכא לא מצינן למידי מונה
והולך והא בדרבא אהר
אמר ולא שייך מונה והולך
אלא כשעושה שני דברים
לחלק מנינא. בני זימנא
קאמר. והוא כאלו אמר
כולך בפרוטה ומקודשת או
דילמא אין אשה מתקדשת
לחצאנא כלל היכא דליכא
טעמא דמתנה והולך. ותיק.
הילכך בהני תרי ביעי קמאי
הויא מקודשת ודאי דאמרין
וג' והולך ואידך בעיא ולא
איפשיטא ומקודשת מספק.
וכן דעת הר"ם דיל [אשרות]
פ"ג ה"ג. ואיכא מאן דמפרש
שני חציין בפרוטה מהו הדהר
ביה מהויא אקומתא דאם
תמצא לומר מונה והולך
דלעיל, דסבר דאי אמרין
מונה והולך בתרי דבורי כ"ש
הכא בתר דיבורא ופסקי
דכולהו בעיא לא איפשיטא.
והעיקר מה שפירשנו. תרע
דאפילו כי אסיק דאמרין
מונה והולך בחציין בחצי
פרוטה הדר בעיא אי אמרין
מונה והולך בחציין בפרוטה.
ועוד היכי נתן סיפא למילה
דסתורא ליה לוישא. לשני
בני. ומיירי שהבנים עשו
אביהם שליח לקדש. לא
צריכי שומא. בקצת פירושים
נמצא (דודק) [דודקא בשריא]
הואיל ובקאי כ"ע בשומא
דירוהו דרבי חטוב הוא
וסמכא דעתה דאשה נמי
בקאי בהך שומא, אבל מיירי
אחרוני שאין יודע שרוב כל
כך בעולם מודה ל' דצריכי
שומא. ומכאן יש להוכיח
שאם קודשה בטבעת ובה
כיון דרבי חטוב הוא ובקאי
כ"ע בשומא יודיה מקודשת
ובלבר שלא יהיה בה אבן
דהיא לא בקיאה בשומת האבן
ולא סמכא דעתה. ע"כ. וקיי"ל
דליתא לרוב יוסף פ' לישנא
בתיא. דקיי"ל שיה כסף ככסף
אע"ג ולא קיי"ל כי הך מסקנא
דהכא דמסיק לעולם דלא שוה,
הילכך אפילו אשה בטבעת
שיש בה אבן אבן אבן בכל
דהו דהיינו הרי את מקודשת
לי בטבעת זו וראי היא
מקודשת קדושין אומרין ואי
אמר לה בחמשין ושני חמשין
מצד למימר הכי. מיהו לידת
הר"ם [אשרות פ"ז הי"ח] אין
זה הדין אלא בבגדים מגולים

ז:

שמע מינה בע"י חיים. פי' בקונטרס אס נדחו ידחו לעולם
דאיכא למ"ד אין דיחוי אלא בשחוטין אבל בעלי חיים
שנדחו חוריים ונראים ולדידה קרבה הך בהמה כשחור ולקח חליה
וש"מ דיחוי מעיקרא הו דיחוי פי' כגון זו שמתחילת הקדישה לא
נראית ליקרב דאיכא מאן דפליג דאין
דיחוי אלא בנראה ונדחה וש"מ יש
דיחוי דנמיס פי' יש תורת דיחוי
דבדר שאין קדוש אלא לדמיו כגון
זו שמתחילה לא הקדישה אלא לדמיה
שמתכר ויקדשו דמי חליה שהרי
ליקרב לחלף לא היתה ראויה ואפ"ה
חל עלה תורת דיחוי לדחות מעל
המוצה לעולם ולא אמרין אין דיחוי
אלא בדר שדוקדש לגופו ליקרב
וא"ת למה לי לנימיר הני תרתי ש"מ
יש דיחוי דנמיס ודיחוי מעיקרא
אלא אי אפשר לדיחוי מעיקרא שלא
יהא דיחוי דנמיס^א ויש לומר דאשכחן
דיחוי מעיקרא אע"ג שקדוש קדושת
הגוף כדאמר ר' יוחנן פ' נגמר
הדין (פסחים דף מו.) כגון אכל חלב
והפריש קרבן^ב ועבד עבודת כוכבים
והואיל והואיל ונדחה כשעבד עבודת
כוכבים משום דזבח רשעים תועבה^ג
ידחה ולא דוקא נקט התם והפריש
קרבן תחלה דה"ה עבד עבודת
כוכבים ואח"כ הפריש קרבן דהשתא
הו דיחוי מעיקרא^ד דהא ר"י הו
דאית ליה דיחוי מעיקרא הו דיחוי
אלא משום אידך מילתא דרבי יוחנן
דנמיסיה התם אכל חלב והפריש קרבן
לנימיר ונדחה ונדחה דלא מני
לנימיר דשטמיה תחילה כיון דשטמיה
הו לאו בר הפרשה הו^ה נקט נמי
הפריש קרבן ועבד עבודת כוכבים
ואשכחן נמי קדושת דמיס אע"ג
דלא הו דיחוי מעיקרא כגון המפריש
נקבה לפסחו וילדה וכו' והו קדושת
דמיס דאין פסקא בא מנקבה ולא הו
דיחוי מעיקרא שהרי הולד ראו
הלקריז וע"כ ספריס דגרסינן ש"מ
קדושת דמיס מדחה^ו ומפריש דוחה
תמורתה מליקרב מדקמני ותמורתה
כיוצא בה ולא נהירא דהא בכריתות

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

בעלי חיים נדחים. אס נדחו ידחו לעולם ואיכא למ"ד (ביומא דף קד.)
אין דיחוי אלא בשחוטין אבל בעלי חיים שנדחו חוריים ונראים ולדידה
קרובה הך בהמה כשחור ולקח חליה: דיחוי מעיקרא. כגון זו
שמתחילת הקדישה לא נראית ליקרב ואיכא למ"ד (בסוכה דף לג):
דפליג ואמר אין דיחוי אלא בנראה
ונדחה: יש דיחוי דנמיס. יש תורת
דיחוי דבדר שאינו קדוש אלא לדמיו
כגון זו שמתחילה לא הקדישה אלא
לדמיה שמתכר ויקדשו דמי חליה
שהרי ליקרב לחלף לא היתה ראויה
ואפ"ה חל עלה תורת דיחוי לדחות
מעל המוצה לעולם ולא אמרין
אין דיחוי אלא בדר שדוקדש לגופו
ליקרב: פסקא. והו ליה כמקדש
לחלף: מונה והולך הוא. וישא
דמילתא אמסקנא נמי קאי ולא
לחלף הו דהא חלי פרוטה לאו
בר פסיפה הו: כיון דאמר צפרוטה
פסקא. ולא היה תחילת דבורו אלא
לחליה וטעה לומר שמקדשין לחלף: כיון
כל ציומיה. הואיל וצדעמיה לגומרו
היוס: לשני בני. והס גדולים
ועשאוהו שליח לקדש: או דילמא
בפד צפרוטה. למידע ידע דבצניר
מפרוטה לא מקדשה ופרמו לא אמר
על פרוטה אלא שתקנה לו כשימשכנה:
קרקעך בחוקה. כשחחוקי בה:
לא לריכי שומא. שיסומו אותן
שמיאס קודש שתקבלם: לריכי
שומא. וכיון שלא שמואם תחלה חליה
מקודשת כדמפרש ואיל: צל דהו.
התקדשי לי צון כמו שהן ללא לריכי
שומא דצניר מפרוטה לא שו: לריכי
דאמר. התקדשי לי בחמשים וזו
והרי לך אלו דנמיס: ושו חמשין.
מיהו לא^א שמואה בקיאים קודש לך:
אף

מסורת הש"ס

א) פסחים ל. יומא קד.
כריתות כ. כ. תמורה כו:
זבחים י. ט. ט. (ג) "ופירוטה"
ליתא בכתיב ובעש"י ועין
רש"י (ט) [ע' מוס' וזכיה ל'
ד"ה דצנין] (ד) "ומתן" לחת
בכתיב. (ה) [בכתיב וטק: מי
אמרין] (ו) [עין מוס' לקמן ט
ע"א ד"ה והלפתא. וזכרתי
שם דלמוס' לא גרסין "נמי"].
(ז) [בכתיב ר"י: שמואם].
(ח) [בדפורי: ושמחה. וכן
במשאן]. (ט) [משלי בל. ועין
חולין ה ע"א - ע"ב].
(י) [עין כריתות כ ע"א
ובשמיט' ס.ס]. (יא) [תמורה יג
ע"א]. (יב) [בדפורי: לו. ועין
מכרש"ל]. (יג) [ושם ד"ה ש"ע].
(יד) [מסופתא תמורה פ"ב].
(טו) [בדפורי: דבצנין] (טז) [שם
ט ע"א]. (יז) [לקמן לא ע"א].
(יח) [אלי' מודה רבא דצנין].
(יט) [אלי' דלשנא]. (כ) [נט ע"א
ד"ה והלפתא].

ג'יוון הש"ס

גב' בתר נותן ופקבל. עין
ב"מ לו ע"א:

מוסף רש"י

בעלי חיים נדחים. אס נדחו ידחו לעולם ואיכא למ"ד (ביומא דף קד.)
אין דיחוי אלא בשחוטין אבל בעלי חיים שנדחו חוריים ונראים ולדידה
קרובה הך בהמה כשחור ולקח חליה: דיחוי מעיקרא. כגון זו
שמתחילת הקדישה לא נראית ליקרב ואיכא למ"ד (בסוכה דף לג):
דפליג ואמר אין דיחוי אלא בנראה
ונדחה: יש דיחוי דנמיס. יש תורת
דיחוי דבדר שאינו קדוש אלא לדמיו
כגון זו שמתחילה לא הקדישה אלא
לדמיה שמתכר ויקדשו דמי חליה
שהרי ליקרב לחלף לא היתה ראויה
ואפ"ה חל עלה תורת דיחוי לדחות
מעל המוצה לעולם ולא אמרין
אין דיחוי אלא בדר שדוקדש לגופו
ליקרב: פסקא. והו ליה כמקדש
לחלף: מונה והולך הוא. וישא
דמילתא אמסקנא נמי קאי ולא
לחלף הו דהא חלי פרוטה לאו
בר פסיפה הו: כיון דאמר צפרוטה
פסקא. ולא היה תחילת דבורו אלא
לחליה וטעה לומר שמקדשין לחלף: כיון
כל ציומיה. הואיל וצדעמיה לגומרו
היוס: לשני בני. והס גדולים
ועשאוהו שליח לקדש: או דילמא
בפד צפרוטה. למידע ידע דבצניר
מפרוטה לא מקדשה ופרמו לא אמר
על פרוטה אלא שתקנה לו כשימשכנה:
קרקעך בחוקה. כשחחוקי בה:
לא לריכי שומא. שיסומו אותן
שמיאס קודש שתקבלם: לריכי
שומא. וכיון שלא שמואם תחלה חליה
מקודשת כדמפרש ואיל: צל דהו.
התקדשי לי צון כמו שהן ללא לריכי
שומא דצניר מפרוטה לא שו: לריכי
דאמר. התקדשי לי בחמשים וזו
והרי לך אלו דנמיס: ושו חמשין.
מיהו לא^א שמואה בקיאים קודש לך:
אף

מוסף תוספות

א. שאם היה ראוי לקדושת
הגוף לא היה דיחוי מעיקרא.
תוס' ב"מ. ואם כן כיון
דאמר דהחילת מעיקר הו
דיחוי שמעין נמי דיש דיחוי
בדמיס. מוס' פסחים ל. ד"ה
וש"מ. ב. ולא הו דיחוי
בדמיס דהחילת הקדשו למובה
שהרי חייב חטאת אלא שאין
יכול להקריבו עד שיפשה
תשובה. מוס' פסחים. ג. דאי
משנשתה שוטה שתפריש
קרבן אין הקדשו הקדש. מוס'
שבת. מ. ד"ה אכל. ד. שמוס
דפליגי תנאי בבעלי חיים אי
נדחין אי לא אשמעין דר'
יוחנן אית ליה כמ"ד בע"ה
נדחין. מוס' תמורה כו: ד"ה
ש"מ. ה. ובהני דמי חקמי משני
ו. דבעופות לית בהו פרוין,
ונעקרה מקדושת מובה דלא
הן ולא דמיון קרבי. מוס'
תמורה י. ז. פי' נתן לה שתי פרוטות עכשיו ואמר לה הכל עכשיו והיינו דאמרין או דילמא הכי קאמר ויחלוק קדושי
האירא ולא ליגמרו עד למחר ואלו היתה אמירה של מחר למחר הא ראי ליכא למימר הכי. רש"י. ח. כיון שבו
תלוי קידושין הו כחד גופא. ט. דהא אפי' אמר לה בכל דהו פליגי לאיכא דאמרו דבעינן דקין בשעת
הקדושין. מוס' פסחים. י.

*אולי צ"ל: לא צריכים שומא ומקודשת.
שמוא כדמפרש. בכל דהו. שלא אמר לה שהן שוין כך וכך אלא אמר לה התקדשי
לי בשידאין אלו. לא סמכא דעתה. שיהיו שוין כמו שאמר לה ואינה מקודשת עדיין עד שתשום אותן. אבל שמו ולא חזרה
בה ודאי מקודשת והו"ל כמאן דאמר התקדשי לי הוה לאמר תשומי אותן. שוה כסף. דאמרין בכל דוכתא ככסף. דוקא
היכא דקין. שקדוש ערכו.